

henviser Toldforanstaltninger til Taabelighedernes Verden. Maa jeg spørge den højtærede Minister: Er det en Taabelighedens Verden ud fra formelle, ud fra politiske Betragtninger, eller er det det ud fra en saglig Undersøgelse fra den højtærede Ministers Side? Thi hvis det er det sidste, maa man dog spørge — og den højtærede Minister kommer ikke uden om Svaret — hvad mente da den højtærede Minister i Fredericia, hvad mente den højtærede Minister i Middelfart, hvad var det for „Krykker“, som han der tilsagde Industrien, hvad var det for Støtte, han stillede Erhvervslivet i Udsigt, hvilke var de forældede Teorier, de skimlede Doktriner, som Ministeren der omtalte, og som han ikke agtede at fastholde overfor disse Tidens Vanskeligheder? Den højtærede Minister faar undskyldte, vi har virkelig et rimeligt og billigt Krav paa at faa disse Spørgsmaal besvaret, vi kan ikke nøjes med, at den højtærede Socialminister straks profeterede, at Opdragelsestoldens Tid var inde. Dette kan vi ikke nøjes med, vi maa have Statsministerens egne Ord for, hvad det er, han i denne Sag har stillet i Udsigt. Den højtærede Minister siger: Jeg kan dog virkelig intet foretage mig, det maa dog være Industrien, som skal lægge Oplysningerne paa Bordet. Men som jeg sagde, da jeg forrige Gang havde Ordet: Skulde disse Oplysninger virkelig være vanskelige at faa? Der er jo givet Meddelelser fra denne Talerplads, som ganske bestemt tyder paa, at den højtærede Minister i saa Henseende ikke har udfoldet nogen synderlig Anstrengelse. I hvert Fald erindrer jeg den højtærede Minister om, at da Industrien var vanskeligst stædt i Aarene 1921—1922, stod den højtærede Minister paa denne Plads, saa ofte Lejlighed var, og krævede øjeblikkelig Handling, afviste ganske enhver Tanke om, at en saadan Handling maatte udsættes, indtil man havde faaet industrielt Materiale udarbejdet af Industrien selv og havde haft Lejlighed til en indgaaende Bedømmelse og Undersøgelse deraf. Men hvad den højtærede Minister den Gang som Oppositionsfører mente, man kunde se bort fra ved Behandlingen af Krisespørgsmaal, ja, det skulde man jo tro — hvis den højtærede Minister ikke paa dette Punkt er undergaaet en ganske væsentlig Forandring, hvad der vel er adskiligt, der tyder paa —, at den højtærede Minister ogsaa maatte mene nu. Her hjælper det ikke, at den højtærede Minister siger at han „sysler“ med Tanken om at række Erhvervene en hjælpende Haand. Tænk hvilken Trøst for Erhvervene, at den højt-

ærede Minister gaar og „sysler“. Det er noget, man plejer at kunne gøre i en ledig Stund. Og saa siger den højtærede Minister, at der kan findes Veje, der findes sikkert Veje til at komme Erhvervslivet til Hjælp. Jeg spørger da: Hvilke er de Veje, som den højtærede Minister siger maa findes, thi naar de sikkert findes, saa maa vi kunne faa Oplysninger derom. Vi spørger, og det er Ministerens Pligt at svare, hvis hans Ord da er andet end Ord uden Indhold. Ministeren har virkelig nu haft tilstrækkelig mange Maaneder til sin System, til sine Overvejelser. Vi beder om Oplysninger her, og vi skulde dog gerne faa det ud af denne Finanslovdebat, at vi faar at vide, hvilke Resultater den højtærede Ministers System, den højtærede Ministers Overvejelser har ført ham til. Kun eet har vi faaet at vide, nemlig dette, at Ministeren ikke vil medvirke til, at Produktionsvilkårene kan forbedres saaledes, at Konkurrenceevnen indenfor vore Erhverv kan øges, at Produktionspris og Købeevne kan bringes i et rimeligt Forhold til hinanden. Kun det har vi faaet at vide, at Arbejdslønnen, Tarifferne, Overenskomsterne, Lønningerne, de er fortsat for den højtærede Statsminister det hellige, det ukrænkelige, det, der ikke maa røres. Men over Handelen og Omsætningen styrter Ministeriets Vaabendrager sig i „Social-Demokraten“. Jeg skal erkende, at alt er vel ikke her, som det burde være, men det maa dog, synes jeg, indrømmes, at Prisdækket er i god Gænge — det viser da ogsaa det sidste Hæfte af „Statistiske Efterretninger“, som er omdelt paa vore Pladser. Vildledende Fremstillinger, som intet Hensyn tager til de med Omsætningen følgende Udgifter, men som raat sammenstiller Arbejdslønnen, Arbejdets Nettofortjeneste, med Bruttoavancen, tjener faktisk ingen sande Samfundsinteresser, men er kun egnede til at ophidse Klasse mod Klasse.

I denne Forbindelse maa man ogsaa spørge: Hvad nøler den højtærede Minister efter i Valutasagen? Den højtærede Minister henviste, da han havde Ordet, til, at han maatte afvente Forhandlingerne med Valutaudvalget. I en Afbrydelse, da jeg forrige Gang havde Ordet, spurgte den højtærede Minister, hvornaar han kunde vente at faa Oplysning om Venstres Stilling til denne Sag. Den højtærede Ministers Initiativ til overhovedet at bringe Forhandlingerne i Gang om Sagen lader overordentlig længe vente paa sig. Nu spørger jeg: Hvad nøler nu den højtærede Minister efter. Hans er Initiativet, og hans er i første Række ogsaa Ansvaret. Kurage, det har